

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 292/2024
14.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, у парници тужиоца „VV INFO“ ДОО Крагујевац, чији је пуномоћник Милан Кубат, адвокат у ..., против туженог „Vanca Intesa“ АД Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради стицања без основа, вредност предмета спора 4.000,00 динара, одлучујући о ревизијама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Привредног апелационог суда Пж 8195/22 од 18.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 14.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 8195/22 од 18.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 8195/22 од 18.10.2023. године.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 8195/22 од 18.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 8195/22 од 18.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 2339/22 од 01.09.2022. године обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 4.000,00 динара са затезном каматом од 06.04.2015. године до исплате. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 8195/22 од 18.10.2023. године одбијене су жалбе тужиоца и туженог као неосноване и потврђена је првостепена пресуда и одбијени су као неосновани захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Против правноснажне другостепене пресуде у делу којим је потврђена првостепена одлука о трошковима поступка, ревизију је изјавио тужилац с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Оцењујући испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Привредног суда у Београду П 7061/2020 од 01.02.2021. године, која је потврђена пресудом Привредног апелационог суда Пж 2580/21 од 24.02.2022. године, усвојен је тужбени захтев па је утврђено је да је ништав део одредбе члана 8. Уговора о кредиту, кредитна партија број ...-...-... од 06.04.2015. године, којим су уговорени трошкови обраде кредитног захтева. Као последица утврђене ништавости, нижестепени судови су ревизијом побијаним одлукама усвојили тужбени захтев и применом одредбе члана 210. ЗОО-а обавезали туженог да тужиоцу исплати износ од 4.000,00 динара, колико је тужени претходно наплатио по ништавој уговорној одредби, са затезном каматом од дана стицања до исплате. Стога, ирелевантни су наводи ревизије којима се оспорава правно становиште о ништавости наведене уговорне одредбе, имајући у виду да је ништавост утврђена правноснажном судском пресудом, а нису испуњени ни остали услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној прописани одредбом члана 404. ЗПП-а.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 30.05.2022. године. Вредност предмета спора износи 4.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, који не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби става 3. истог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којим предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора који је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, па се закључује да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

Ценећи разлоге тужиоца за одлучивање о ревизији као изузетној, Врховни суд је нашао да за овако одлучивање нису испуњени услови из цитиране законске одредбе, будући да је таква могућност дозвољена само против другостепене пресуде, према изричитом значењу цитиране одредбе, што значи против одлуке о главној ствари, и против решења побројаних у члану 420. Закона о парничном поступку против којих је ревизија дозвољена. Дакле, могућност посебне ревизије није законом предвиђена против одлуке о трошковима поступка, у ком делу тужилац побија другостепену пресуду.

На основу наведеног, применом члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу трећем изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије тужиоца у смислу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 420. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. и 2. Закона о парничном поступку прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, с тим да ревизија није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Како је ревизија изјављена против одлуке којом је одлучено о трошковима поступка, која има правну природу решења којим се поступак правноснажно не окончава у смислу цитиране законске одредбе из члана 420. став 1. ЗПП-а, нити спада у круг решења против којих је ревизија увек дозвољена у смислу одредбе члана 420. став 3, 4. и 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд налази да таква ревизија није дозвољена.

На основу изложеног, Врховни суд је применом члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу четвртом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић